प्रहृष्टवत्प्रहृष्टःसन्नेतावत्पर्यंतं सम्यग्विश्वासाभावात्सुग्रीवःपृथगासनस्थएवासीदितिज्ञायते तदाह॥ततःसुपर्णेति ॥ आस्तीर्य राघवायेतिशेषः ॥१८॥ सराघवोनिषसाद स्वयं तत्रस्थितइत्यर्थः ॥ १९ ॥ लक्ष्मणाय विषादपरिहारार्थं चंदनशखास्तरणदानं ॥ अथ कार्यमर्यादाबंधनाय प्रवृत्तिः ततइति ॥ २० ॥ इह वनेइत्यन्वयः ॥२१॥ २२ ॥

सुग्रीवोराघवंवाक्यमित्युवाचप्रहृष्टवत्॥ततःसुपर्णबहुलांभङ्क्त्वाशाखांसुपुष्पितां॥१८॥सालस्यास्तीर्यसुग्रीवोनिषसादसराघवः
लक्ष्मणायाथसंहृष्टोहनुमान्मारुतात्मजः॥१९॥शाखांचंदनवृक्षस्यददौपरमपुष्पितां॥ततःप्रहृष्टःसुग्रीवःश्लक्ष्णंमधुरयागिरा॥२०
प्रत्युवाचतदारामंहर्षव्याकुललोचनः॥ अहंविनिकृतोरामचरामीहभयार्दितः॥ २१ ॥ हृतभार्योवनेत्रस्तोदुर्गमेतदुपाश्रितः॥ सोहं
त्रस्तोवनेभीतोवसाम्युद्भ्रांतचेतनः॥ २२ ॥ वालिनानिकृतोभ्रात्राकृतवैरश्चराघव ॥ वालिनोमेमहाभागभयार्तस्याभयंकुरु॥२३॥
कर्तुमर्हसिकाकुत्स्थभयंमेनभवेद्यथा॥ एवमुक्तस्तुतेजस्वीधर्मज्ञोधर्मवत्सलः॥ २४॥ प्रत्यभाषतकाकुत्स्थःसुग्रीवंप्रहसन्निव॥ उप
कारफलंमित्रंविदितंमेमहाकपे॥२५॥ वालिनंतंवधिष्यामितवभार्यापहारिणं॥ अमोघाःसूर्यसंकाशाममेमेनिशिताःशराः॥ २६॥
तस्मिन्वालिनिदुर्वृत्तेनिपतिष्यंतिवेगिताः॥ कंकपत्रप्रतिच्छन्नामहेंद्राशनिसन्निभाः॥ २७॥ तीक्ष्णाग्राऋजुपर्वाणःसरोषाभुजगा
इव॥ तमद्यवालिनंपश्यतीक्ष्णैराशीविषोपमैः॥ २८॥ शरैर्विनिहतंभूमौप्रकीर्णमिवपर्वतं ॥ सतुतद्वचनंश्रुत्वाराघवस्यात्मनोहितं॥
सुग्रीवःपरमःप्रीतःपरमंवाक्यमब्रवीत्॥२९॥तवप्रसादेननृसिंहवीरप्रियांचराज्यंचसमाप्नुयामहं ॥ तथाकुरुत्वंनरदेववैरिणंयथान
हिंस्यात्सपुनर्ममाग्रजं॥ ३०॥

अभयंकुरु अभयप्रतिज्ञांकुरु ॥ २३ ॥ तदेवदार्ढ्याय पुनराह ॥ कर्तुमिति ॥ २४॥ लीलाविसृष्टैकेषुमात्रसाध्यत्वात्प्रहसन्निवेति॥उपकारः फलंयस्य तं ॥ २५ ॥ २६॥ वेगिताः संजातवेगाः ॥ २७ ॥ २८ ॥ २९॥ ममवैरिणमग्रजं तथा कुरु यथा पुनः समम नहिंस्यात् ॥३०॥